

Arrest

nr. 298 021 van 30 november 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X, handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VANDERHAEGEN
Berckmansstraat 89
1060 SINT-GILLIS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Burundese nationaliteit te zijn en te handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X, op 8 augustus 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van “31 mei 2023” tot verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 oktober 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 november 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat E. VANDERHAEGEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 14 november 2022 een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische overheden.

1.2. Een vergelijkend vingerafdrukkenonderzoek wees uit dat verzoekster op 31 oktober 2022 reeds een verzoek om internationale bescherming indiende bij de Kroatische overheden.

1.3. Op 5 december 2022 richtten de Belgische overheden een verzoek tot terugname aan de Kroatische overheden op grond van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26

juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening).

1.4. Op 19 december 2022 hebben de Kroatische overheden de terugname van verzoekster aanvaard, dit op grond van artikel 20(5) van de Dublin III-verordening.

1.5. Verweerder treft op 18 januari 2023 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Verzoekster tekende bij de Raad beroep aan tegen deze beslissing. De zaak is gekend onder rolnummer 289 582 en werd samen opgeroepen met huidige zaak. In het proces-verbaal werd opgenomen: *"[...] in geval de verlengingsbeslissing vernietigd wordt, is er geen belang meer bij het beroep tegen de bijlage 26quater gezien de termijn van 6 maanden intussen verstreken is. Beide partijen zijn het hiermee eens".*

1.6. Op "31 mei 2023" treft verweerder een beslissing tot verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer. Dit is de thans bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"Overwegende dat de persoon die verklaart te heten [G.J.] geboren te [...], op [...] en van nationaliteit te zijn : Burundi het voorwerp is van de beslissing van verlenging van de overdrachtstermijn in het kader van de Dublinprocedure dd. 31.05.2023

+ haar minderjarig kind : [B.H.A.] ° [...] - nationaliteit: Burundi

Overwegende dat op 19.12.2022 een akkoord werd bekomen van lidstaat Kroatië op grond van artikel 20.5 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 (Dublin Verordening).

Overwegende dat artikel 29.1 van de Dublinverordening voorziet dat de betrokkene uiterlijk binnen de zes maanden vanaf de aanvaarding van het verzoek door de andere lidstaat dient overgedragen te worden.

Overwegende dat artikel 29.2 van de Dublin Verordening stelt dat de termijn van overdracht kan verlengd worden tot maximaal één jaar indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt.

Overwegende dat artikel 9.2 van de Uitvoeringsverordening (EU) Nr. 118/2014 van de Commissie van 30 januari 2014 tot wijziging van de Verordening (EG) nr. 1560/2003 bepaalt dat de lidstaat die om een van de in artikel 29.2 van de Dublin Verordening bedoelde redenen niet tot de overdracht kan overgaan binnen de normale termijn, de verantwoordelijke lidstaat daarvan op de hoogte moet stellen voor het einde van de oorspronkelijke termijn.

Overwegende dat betrokkene op 19.01.2023 een beslissing 'bijlage 26quater' kreeg betekend waarbij geoordeeld werd dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming.

Overwegende dat op 31.05.2023 werd beslist de overdrachtstermijn te verlengen op basis van artikel 29.2 van de Dublin Verordening omdat:

- Betrokkene het opvangcentrum heeft verlaten zonder een nieuwe woonplaatskeuze op te geven.

De betrokkene was op 18.01.2023 het voorwerp van een beslissing van weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Zij kreeg op 19.01.2023 rechtstreeks kennis van deze beslissing.

De betrokkene diende op 20.02.2023 een verzoek tot vernietiging van de beslissing van weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) d.d. 18.01.2023 in. In het verzoekschrift wordt gemeld dat de betrokkene verblijft te 'Hellegatstraat 2a , 2590 Berlaar', te weten het opvangcentrum Rode Kruis Berlaar, en wat de beroepsprocedure betreft woonplaats kiest te 'Drabstraat 18, 2800 Mechelen' te weten het adres van het kabinet van haar advocaat.

De betrokkene werd uitgenodigd op 18.04.2023 voor een opvolgingsgesprek met een ICAM-coach te Brussel (Pacheco). De betrokkene bood zich niet aan op 18.04.2023 en bracht geen elementen ter

rechtvaardiging van haar afwezigheid aan. Dat de betrokkene geen gevolg gaf aan de uitnodiging voor het opvolgingsgesprek leidt tot het besluit dat de betrokkene er doelbewust voor zorgt dat zij buiten het bereik blijft van de instanties die verantwoordelijk zijn voor de uitvoering van de overdracht, teneinde deze overdracht te voorkomen of op zijn minst te bemoeilijken.

Op 30.05.2023 deelde de het opvangcentrum Rode Kruis te Berlaar mee dat betrokkene niet meer in het opvangcentrum verblijft. Zij kreeg op 13.03.2023 een OTP plaats toegewezen in het Fedasil opvangcentrum van Poelkapelle maar daagde daar echter niet op.

Tot op heden nam betrokkene geen contact op met onze diensten. Hieromtrent wensen we te benadrukken dat het aan de betrokkene toekomt om correcte informatie te verschaffen betreffende zijn verblijfplaats en het niet aan onze diensten toekomt uit te zoeken waar de betrokkene al dan niet effectief verblijft. Het is wel de taak van onze diensten te bewerkstelligen dat de betrokkene binnen een termijn van 6 maanden volgend op het akkoord tot terugname wordt overgedragen aan de verantwoordelijke lidstaat.

Onze diensten zijn niet gehouden tot het leveren van het bewijs van de beweegredenen van de betrokkene inzake haar verblijfplaats(en) en vinden hieromtrent steun in de uitspraak van het Hof van Justitie in de zaak C163/17 ("Abubacarr Jawo tegen Bundesrepublik Deutschland") van 19.03.2019 en meer bepaald in overweging 61 : "Gelet op de aanzienlijke moeilijkheden die de bevoegde autoriteiten kunnen ondervinden om het bewijs te leveren van de bedoelingen van de betrokken persoon, zou het vereiste dat zij een dergelijk bewijs moeten leveren de personen die om internationale bescherming verzoeken die niet wensen te worden overgedragen aan de lidstaat die volgens de Dublin III-verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van hun verzoek. in staat stellen om zich aan de autoriteiten van de verzoekende lidstaat te onttrekken totdat de termijn van zes maanden is verstreken. waardoor de verantwoordelijkheid voor die behandeling op grond van artikel 29, lid 2, eerste zin, van die verordening overgaat op laatstgenoemde lidstaat".

Betrokkene maakte geen andere verblijfplaats meer bekend en nam geen contact op met onze diensten. Hieruit dient te worden besloten dat de betrokkene buiten het bereik van onze diensten poogt te blijven en als ondergedoken dient te worden beschouwd.

Gelet op het voorgaande dient de verantwoordelijke lidstaat conform artikel 29(2) van de Dublin III Verordening in kennis te worden gesteld dat de overdracht van de betrokkene dient te worden uitgesteld vanwege het verdwijnen van de betrokkene en te worden gevraagd de overdrachtstermijn te verlengen tot maximum 18 maanden."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt verzoekster onder meer de schending op van artikel 29 van de Dublin III-verordening en van "het algemeen beginsel van Belgisch administratief recht audi alteram partem".

Na een uiteenzetting van de principes die zij in casu van toepassing acht, betoogt zij concreet als volgt:

"[...]"

ii. Materieel element: "onderduiken"

In casu dient vastgesteld te worden dat verwerende partij terecht aanhaalt dat verzoekster initieel geen nieuw adres opgaf nadat zij het centrum van Berlaar verliet.

Wel dient opgemerkt te worden dat zij gedurende twee maanden na het nemen van de bijlage 26quater in het opvangcentrum van Berlaar verbleef, zijnde van 18 januari 2023 tot 13 maart 2023. Verwerende partij houdt in de bestreden beslissing enkel rekening met een e-mail van het opvangcentrum van Berlaar waarin gesteld werd dat verzoekster niet meer in het centrum verbleef (stuk 5), maar heeft volledig nagelaten te vragen tot wanneer verzoekster in Berlaar verbleven heeft, waardoor zij niet over alle informatie beschikte om de bestreden beslissing te nemen.

Gedurende twee maanden, van 18 januari 2023 tot 13 maart 2023, had verwerende partij bijgevolg de mogelijkheid om verzoekster aan Kroatië over te dragen. Verwerende partij heeft dit echter nagelaten, waardoor zij door haar eigen stilzitten 2 maanden van de overdrachtstermijn van 6 maanden is verloren.

Na haar vertrek uit het opvangnetwerk van FEDASIL - nogmaals, om haar procedurele rechten op grond van de Dublin-Verordening te kunnen vrijwaren - kwam verzoekster in een uiterst moeilijke situatie terecht, en dit met een driejarig kind waarvoor zij opvang diende te vinden. De precare aard van verzoeksters situatie op dat moment verklaart waarom zij een hele tijd in de onmogelijkheid verkeerde om haar verblijfsadres door te geven aan verwerende partij.

Zij vond uiteindelijk een plaats in een centrum van Samu Social in Brussel, waar zij tot op heden opgevangen wordt. Van zodra dit mogelijk was, maakte verzoekster haar adres over aan verwerende partij, zijnde per aangetekend schrijven van 8 juni 2023. De verzending van de adreswijziging vond plaats nog vóór de betekening van de bestreden beslissing.

Bij de beoordeling van het materieel element dient rekening gehouden te worden met de uiterst moeilijke situatie waarin verzoekster zich bevond, en met het gegeven dat zij uiteindelijk wel, van zodra dit mogelijk was, een verblijfsadres overmaakte aan verwerende partij.

Ten slotte dient opgemerkt te worden dat verwerende partij kennis had van de tussenkomst van verzoeksters vorige raadsman, aangezien het verzoekschrift tegen de bijlage 26quater door deze raadsman werd ingediend. Verwerende partij had verzoekster dus eveneens via haar raadsman kunnen bereiken, wat zij in casu echter nagelaten heeft.

Gelet op bovenstaande omstandigheden, dient vastgesteld te worden dat het materieel element in casu niet voorhanden is.

De bestreden beslissing dient vernietigd te worden.

iii. Moreel element: de bedoeling om zich te onttrekken aan de Belgische autoriteiten

Moest Uw Raad van oordeel zijn dat het materieel element toch voorhanden zou zijn, dient alleszins vastgesteld te worden dat het moreel element volledig ontbreekt, aangezien verzoeker geenszins de intentie had om zich te onttrekken aan de Belgische autoriteiten.

Het gebrek aan een intentie tot onderduiken blijkt uit het feit dat verzoekster op 8 juni 2023 het adres van Samu Social doorgaf waar zij verbleef, waaruit duidelijk een intentie tot samenwerking blijkt. Verzoekster kon eerder echter onmogelijk een adres doorgeven, aangezien zij zich in een uiterst precare situatie bevond. Van zodra zij echter wat stabiliteit vond, heeft verzoekster verwerende partij wel degelijk geïnformeerd over haar verblijfplaats. Eveneens dient opgemerkt te worden dat verzoekster haar verblijfplaats doorgaf vóór het einde van de overdrachtstermijn van 6 maanden, waardoor verwerende partij nog in de mogelijkheid verkeerde om verzoekster op dit adres te komen opzoeken en een overdracht naar Kroatië uit te voeren.

Er is in casu ook geen sprake van een materiële onmogelijkheid om de overdracht uit te voeren, gelet op het feit dat verzoekster wel degelijk binnen de termijn haar verblijfplaats doorgaf. Nochtans betreft dit een toepassingsvoorwaarde voor de verlenging van de overdrachtstermijn naar 18 maanden, die hier niet voldaan is.

Verder dient opgemerkt te worden dat verzoekster niet gehoord werd over de redenen waarom zij niet eerder haar verblijfsadres opgaf, wat een schending inhoudt van het beginsel audi alteram partem.

Verwerende partij diende verzoekster nochtans in de mogelijkheid stellen om haar standpunt kenbaar te maken en concrete elementen te laten gelden met betrekking tot de beslissing tot verlenging van de overdrachtstermijn, op basis van het algemeen beginsel van het Unierecht van de eerbiediging van de rechten van verdediging afgeleid uit artikel 41 van het EU Handvest, volgens hetwelk eenieder het recht heeft te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen (zie o.a. HvJ, 5.11.2014, zaak C-166/13; HvJ, 11.12.2014, C-249/13; HvJ, 10.09.2013, C-383/13) en het algemeen beginsel van Belgisch administratief recht audi alteram partem dat dezelfde strekking heeft.

Dit recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure, voordat een beslissing wordt genomen die zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden. Eveneens zorgt het recht om gehoord te worden ervoor dat de overheid rekening kan houden met alle relevante elementen.

Nergens blijkt uit het administratief dossier dat verwerende partij zich de vraag heeft gesteld waarom verzoekster geen nieuw verblijfsadres heeft overgemaakt, noch dat zij getracht heeft zich hierover te informeren bij verzoekster, bijvoorbeeld via haar raadsman. Nochtans had verzoekster de precaire situatie waarin zij zich bevond kunnen uiteenzetten, alsook de stappen kunnen uitleggen die zij genomen heeft om een stabiele verblijfplaats te vinden en een vast adres door te geven.

Ten slotte dient opgemerkt te worden dat de intentie tot onderduiken amper onderzocht werd door verwerende partij. Zij beperkt zich tot de vaststelling dat verzoekster geen verblijfsadres doorgaf- waaruit, zoals hierboven reeds werd aangetoond, niet kan worden afgeleid dat verzoekster onderduikt - maar onderzoekt amper het morele element, dat nochtans eveneens voorhanden moet zijn.

Het enige element dat aangehaald wordt wat betreft de intentie tot onderduiken en dat geen verband houdt met het materieel element, is het feit dat verzoekster zich niet aanmeldde voor het opvolgingsgesprek met de ICAM-coach op 18 april 2023.

Wat dit betreft dient opgemerkt te worden dat de uitnodiging voor dit gesprek naar het opvangcentrum van Berlaar gestuurd werd. Nochtans wist verwerende partij dat verzoekster daar onmogelijk nog kon verblijven, aangezien aan verzoekster een open terugkeerplaats toegewezen werd in Poelkapelle. Waarom de uitnodiging voor het gesprek met de ICAM-coach in dergelijke omstandigheden naar Berlaar gestuurd werd en niet naar Poelkapelle, is een raadsel. Verwerende partij wist dan ook zeer goed dat verzoekster deze uitnodiging niet zou ontvangen. Uit dit gegeven kan geenszins een intentie tot onderduiken afgeleid worden, aangezien verwerende partij wist dat verzoekster onmogelijk nog in Berlaar kon verblijven en dat zij dus de uitnodiging voor het opvolgingsgesprek niet zou ontvangen.

Een schending van artikel 29 van de Dublin III-Verordening, van artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van het rechtsbeginsel audi alteram partem kan dan ook vastgesteld worden.

De bestreden beslissing dient vernietigd te worden.”

2.2. Artikel 29, lid 2 van de Dublin III-verordening waarop de bestreden beslissing is gebaseerd, luidt als volgt:

“Indien de overdracht niet plaatsvindt binnen de gestelde termijn van zes maanden, komt de verplichting voor de verantwoordelijke lidstaat om de betrokkene over te nemen of terug te nemen, te vervallen, en gaat de verantwoordelijkheid over op de verzoekende lidstaat. Indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd, kan deze termijn tot maximaal één jaar worden verlengd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt.”

Uit deze bepaling volgt dat de overdrachtstermijn enkel tot maximaal achttien maanden mag worden verlengd als de betrokken vreemdeling onderduikt.

2.3. In het door beide partijen aangehaalde arrest Jawo stipt het Hof van Justitie aan dat de Dublin III-verordening geen definitie van het begrip ‘onderduiken’ bevat en hierover geen nadere toelichting verstrekt (overwegingen 53 en 54). Na een analyse kwam het Hof tot de volgende conclusie:

“Artikel 29, lid 2, tweede zin, van de Dublin III-verordening dient aldus te worden uitgelegd dat een verzoeker „onderduikt” in de zin van die bepaling wanneer deze persoon doelbewust ervoor zorgt dat hij buiten het bereik blijft van de nationale autoriteiten die verantwoordelijk zijn voor de uitvoering van de overdracht, teneinde deze overdracht te voorkomen. Aangenomen mag worden dat zulks het geval is wanneer die overdracht niet kan worden uitgevoerd omdat de verzoeker de hem toegekende woonplaats heeft verlaten zonder de bevoegde nationale autoriteiten van zijn afwezigheid op de hoogte te brengen, op voorwaarde dat hij werd geïnformeerd over zijn desbetreffende verplichtingen, hetgeen de verwijzende rechter dient na te gaan. De betrokken verzoeker behoudt de mogelijkheid om aan te tonen dat er geldige redenen waren om de autoriteiten niet in te lichten over zijn afwezigheid en dat hij niet de bedoeling had om zich te onttrekken aan die autoriteiten.”

2.4. Het recht om te worden gehoord maakt integraal deel uit van het recht van verdediging dat een algemeen rechtsbeginsel is naar Belgisch recht. Het beoogt te verzekeren dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een

administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden. Dit beginsel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste de mogelijkheid te bieden individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten. Het is aan de Raad om aan de hand van de specifieke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of de aantasting van het hoorrecht van aard is dat een andere beslissing zou zijn getroffen indien de betrokkene de gelegenheid had gekregen elementen ter rechtvaardiging van zijn standpunt aan te voeren. Om een miskenning van het hoorrecht aan te tonen, dient de verzoekende partij dus aannemelijk te maken dat, indien zij was gehoord, een andere beslissing had kunnen worden genomen (cf. RvS 27 september 2021, nr. 14.593 (c)).

Gelet op het voorgaande kan verweerder dan ook bezwaarlijk worden gevolgd waar hij, op basis van verouderde rechtspraak van de Raad van State, in de nota met opmerkingen voorhoudt dat de hoorplicht niet van toepassing is op beslissingen genomen *“in het raam van de wet van 15 december 1980”*.

2.5. In casu betwist verzoekster dat zij zich doelbewust probeerde te onttrekken aan verweerder om haar overdracht te voorkomen. Zij betoogt onder meer dat zij haar nieuwe verblijfplaats meedeelde aan verweerder voor het verstrijken van de termijn van zes maanden waarbinnen de uitvoering van de overdracht moet plaatsgrijpen en voor de betekening van de bestreden beslissing. Zij voert aan dat verweerder haar niet heeft gehoord over de redenen waarom zij niet eerder een verblijfplaats opgaf. Indien zij zou zijn gehoord, zo stelt verzoekster, had zij toegelicht waarom het voor haar onmogelijk was om eerder een verblijfsadres door te geven. Meer bepaald had zij de preciaire situatie waarin zij zich bevond uiteengezet, alsook de stappen die zij ondernam om een stabiele verblijfplaats te vinden ten-einde aan verweerder een vast adres door te geven. Verzoekster concretiseert het volgende in het verzoekschrift:

- nadat haar de in punt 1.5. bedoelde bijlage 26quater werd betekend op 19 januari 2023 verbleef zij nog twee maanden in het opvangcentrum in Berlaar tot 13 maart 2023;
- op 13 maart 2023 werd haar door verweerder een open opvangplaats in Poelkapelle toegewezen; zij ging hier niet naartoe omdat zij haar procedurele rechten wenste te vrijwaren aangezien zij een verzoek tot schorsing en nietigverklaring had ingediend tegen de voormelde bijlage 26quater;
- na 13 maart 2023 belandde zij samen met haar driejarig zoontje in een preciaire situatie, op zoek naar een vaste verblijfplaats;
- uiteindelijk vond zij een onderkomen in een centrum van Samu Social in Brussel; verzoekster deelde haar nieuwe verblijfplaats per aangetekend schrijven mee aan verweerder van zodra dit mogelijk was, met name op 8 juni 2023.

2.6. De Raad leest in de bestreden beslissing: *“Overwegende dat op 31.05.2023 werd beslist de overdrachtstermijn te verlengen op basis van artikel 29.2 van de Dublin Verordening omdat: - Betrokkene het opvangcentrum heeft verlaten zonder een nieuwe woonplaatskeuze op te geven.”* Er figureert in de bestreden beslissing hierna geen tweede “-” meer, zodat redelijkerwijs kan worden afgeleid dat dit het hoofdmotief is. Dit lijkt ook steun te vinden in de nota met opmerkingen waarin verweerder opwerpt: *“Verzoekende partij betwist in casu niet dat zij het opvangcentrum Rode Kruis te Berlaar verlaten heeft zonder een nieuwe woonplaatskeuze op te geven. Zij betwist evenmin dat zij op 13.03.2023 een Open Terugkeerplaats toegewezen kreeg in het FEDASIL opvangcentrum maar dat zij daar niet is opgedaagd. Deze vaststellingen op zich volstaan om op 31.05.2023 te besluiten dat verzoekende partij willens en wetens poogde om buiten het bereik van de overheidsdiensten te blijven.”*

2.7. Op basis van het administratief dossier en op basis van door verweerder in zijn nota bevestigde of niet betwiste elementen, aangebracht in het verzoekschrift, reconstrueert de Raad volgende tijdslijn:

- verzoekster verblijft afgerond tot twee maanden na het ontvangen van de in punt 1.5. bedoelde bijlage 26quater in het opvangcentrum in Berlaar, met name tot 13 maart 2023;
- op 13 maart 2023 wijst verweerder haar een open terugkeerplaats toe in het Fedasil-opvangcentrum in Poelkapelle;
- verzoekster meldt zich niet aan in Poelkapelle en vertrekt op 13 maart 2023 uit het opvangcentrum in Berlaar; zij meldt dit niet;
- op 5 april 2023 nodigt verweerder verzoekster uit voor een gesprek met een ICAM-coach op 18 april 2023 om 11 uur; deze uitnodiging wordt verstuurd naar het opvangcentrum in Berlaar;
- op 18 april 2023 om 11 uur 46 meldt de heer P.-J.V. van Binnenlandse Zaken aan o.a. de dienst *“Dublin Suivi OQT”* dat verzoekster niet is komen opdagen op het gesprek met de ICAM-coach en dat zij geen

contact heeft opgenomen om dit te melden; hij vermeldt hierbij dat zij verblijft in het opvang-centrum in Berlaar;

- op 30 mei 2023 neemt de Dienst Vreemdelingenzaken contact op met het opvangcentrum in Berlaar met de vraag of verzoekster aldaar nog verblijft; dezelfde dag nog antwoordt dit opvangcentrum dat dit niet het geval is;

- op 31 mei 2023 stelt verweerder de bestreden beslissing te hebben getroffen;

- op 8 juni 2023 deelt verzoekster per aangetekende zending haar verblijfplaats mee aan verweerder, zijnde een centrum van Samu Social in Brussel; dit adres wordt ook in het thans voorliggende verzoekschrift vermeld als verblijfplaats;

- op 20 juni 2023 verstrijkt de termijn van zes maanden voor overdracht naar Kroatië, gelet op het gestelde in punt 1.4. en artikel 42 van de Dublin III-verordening ;

- op 5 juli 2023 wordt de bestreden beslissing door verweerder op de post gedaan om te worden betekend in het opvangcentrum van Berlaar.

2.8. Verzoekster geeft toe dat zij na haar vertrek uit het opvangcentrum in Berlaar initieel geen nieuwe verblijfplaats opgaf. Overeenkomstig het arrest Jawo kan worden verondersteld dat zij de bedoeling had om onder te duiken.

2.9. Dit betreft echter een weerlegbaar vermoeden. Het Hof van Justitie heeft in het reeds aangehaalde arrest Jawo gesteld dat een verzoeker de mogelijkheid moet behouden om aan te tonen dat hij niet de bedoeling had zich aan de autoriteiten te onttrekken aangezien niet kan worden uitgesloten dat hij geldige redenen had om de bevoegde autoriteiten niet op de hoogte te brengen van zijn afwezigheid (HvJ 19 maart 2019, Jawo, C-163/17, §65).

2.10. Dit kan geschieden door de betrokkene te horen. Echter blijkt noch uit de bestreden beslissing noch uit het administratief dossier dat verzoekster voordat de bestreden beslissing werd getroffen, door verweerder werd gehoord om haar de kans te geven aan te tonen dat ze niet de bedoeling had om zich aan hem te onttrekken.

2.11. De Raad stelt vast dat niet is uitgesloten dat, mocht verweerder dit wel hebben gedaan, hij tot een andere besluitvorming zou zijn gekomen. Immers blijkt ten eerste dat verzoekster afgerond tot twee maanden na de betekening van de in punt 1.5. bedoelde bijlage 26quater, met name van 19 januari 2023 tot 13 maart 2023, in het opvangcentrum van Berlaar verbleef met haar zoontje. Ze verdween dus niet op het ogenblik dat verweerder de bijlage 26quater betekende en evenmin kort erna. Op 13 maart 2023 wijst verweerder haar een open terugkeerplaats toe in het opvangcentrum in Poelkapelle. Zoals verzoekster opwerpt in haar verzoekschrift, staat het haar vrij om zich daar niet naartoe te begeven. Ze moet dan wel haar effectieve verblijfplaats kenbaar maken aan verweerder. Verzoekster kan echter redelijkerwijs worden gevolgd in haar standpunt dat ze zich in een precare situatie bevond na haar vertrek uit het opvangcentrum van Berlaar, dat het wat tijd kostte om (stabiele) opvang te vinden voor zichzelf en haar driejarig zoontje en dat zij gedurende deze tijd in de onmogelijkheid was om een nieuw (stabiel) verblijfsadres door te geven aan verweerder. Dat verzoekster te goeder trouw is en geen intentie had om zich te onttrekken aan de Belgische autoriteiten blijkt uit het feit dat ze op 8 juni 2023, afgerond drie maanden nadat ze het opvangcentrum van Berlaar verlaten had en voordat op 20 juni 2023 de termijn van zes maanden afliep om haar over te dragen aan Kroatië, per aangetekende zending haar verblijfplaats meedeelde aan verweerder, zijnde een centrum van Samu Social in Brussel, waar-van ze voorhoudt er heden nog steeds te verblijven. De Raad kan een periode van drie maanden waarin verzoekster (stabiele) opvang zoekt voor zichzelf en haar zoontje niet kennelijk onredelijk achten.

2.12. Bovendien, voor zover al dient te worden aangenomen dat de bestreden beslissing werd getroffen op 31 mei 2023 – het is blijkens het administratief dossier zeker dat deze beslissing door de Dienst Vreemdelingenzaken werd voorbereid op 31 mei 2023, maar ze moet wel worden ondertekend door de daartoe bevoegde overheid, zijnde de staatsecretaris zelf bij gebrek aan een wettelijke delegatiemogelijkheid voor de gemachtigde, maar onder de vermelding “*stempel*” op de door de staatssecretaris ondertekende beslissing figureert geen datum en via een aanvulling van het administratief dossier op 27 oktober 2023 laat verweerder weten: “04.07.2023: Dublin/overname/aanvulling: verlenging transfert-termijn ondertekende versie” –, is het blijkens het administratief dossier alleszins zeker dat verweerder de bestreden beslissing pas heeft betekend via een aangetekende zending die op de post werd gedaan op 5 juli 2023. Het houdt dus in dat verzoekster niet alleen haar nieuw verblijfsadres kenbaar maakte op een ogenblik dat de termijn van zes maanden om haar over te dragen aan Kroatië nog niet was verstreken, het gebeurde ook op een ogenblik dat ze nog niet op de hoogte was van het feit dat er een

verlengingsbeslissing werd getroffen. Ze heeft dus haar nieuw verblijfsadres kenbaar gemaakt aan verweerder in tempore non suspecto

2.13. In de bestreden beslissing stipt verweerder nog aan dat het feit dat verzoekster geen gevolg gaf aan de uitnodiging voor een opvolgingsgesprek met de ICAM-coach op 18 april 2023 leidt tot het besluit dat zij zich doelbewust probeerde te onttrekken aan de instanties die verantwoordelijk zijn voor haar overdracht. Blijkens het administratief dossier werd de uitnodiging van 5 april 2023 voor het gesprek met de ICAM-coach op 28 april 2023 naar het opvangcentrum van Berlaar gestuurd. Dit is logisch vermits verzoekster zich niet had aangemeld in het opvangcentrum van Poelkapelle en haar laatst gekende verblijfsadres dat van het opvangcentrum van Berlaar was. De reden dat verzoekster niet bereikbaar was voor dit gesprek, hangt echter redelijkerwijs samen met het gestelde in punt 2.11., wat ze had kunnen meedelen mocht ze zijn gehoord door verweerder. Alleszins verwijst de Raad nog naar het gestelde in punt 2.6. Daar kan ten overvloede nog aan worden toegevoegd dat verzoekster een beroep heeft ingediend tegen de in punt 1.5. bedoelde bijlage 26quater dat hangend is. Ook al is het volkomen rechtmatig van verweerder om te proberen een vrijwillige uitvoering te bewerkstelligen en hierover informatie te willen verstrekken via de ICAM-coach, dan nog kan verzoekster niet worden verondersteld vrijwillig uitvoering te geven aan het overdrachtsbesluit, te moeten ingaan op informatieverstrekking hierover of zich te begeven naar een open terugkeerplaats teneinde niet als ondergedoken te worden beschouwd.

2.14. De Raad concludeert dan ook dat verzoekster aannemelijk maakt dat, mocht ze zijn gehoord door verweerder of als die haar op een andere manier de mogelijkheid had gegeven om haar standpunt kenbaar te maken – via haar raadsman bijv. die een beroep aanhangig had gemaakt tegen de in punt 1.5. bedoelde bijlage 26quater, zoals verzoekster aanhaalt in haar verzoekschrift –, hij tot een andere besluitvorming had kunnen komen vermits ze elementen zou hebben aangebracht die ontcrachten dat ze de intentie had om onder te duiken.

Het enig middel is dus in de aangegeven mate gegrond.

2.15. Het verweer in de nota met opmerkingen kan hieraan geen afbreuk doen. Verweerder werpt op dat verzoekster *“ruimschoots de mogelijkheid [had] om alle relevante elementen tijdig bekend te maken aan het bestuur”* omdat *“zij uitdrukkelijk [werd] geïnformeerd [...] nopens de gebeurlijke gevolgen van een gebrek aan medewerking”* daar zij *“naar aanleiding van de betekening van de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) werd geïnformeerd nopens het feit dat de overdrachtstermijn door de Dublintransfer zou worden verlengd, indien zij zou nalaten haar medewerking te verlenen bij de verdere procedure.”* De Raad kan aan de hand van het administratief dossier niet vaststellen of verzoekster wel degelijk naar behoren werd geïnformeerd over het feit dat de overdrachtstermijn kon worden verlengd naar achttien maanden in geval zij naliet verweerder op de hoogte te stellen van haar verblijfplaats. Dit blijkt alleszins niet uit kennisgeving van de bijlage 26quater, noch uit de brief getiteld *“Informatie reismodaliteiten”* of uit het niet vervolledigd formulier *“Verklaring tot medewerking”*. Wat er ook van zij, de Raad verwijst naar het in punt 2.3. geciteerde arrest Jawo van het Hof van Justitie. De informatieplicht aangehaald door verweerder staat los van de verplichting om verzoekster bijkomend de mogelijkheid te bieden aan te tonen dat er geldige redenen waren om verweerder niet in te lichten over haar afwezigheid en dat zij niet de bedoeling had om zich te onttrekken aan verweerder. Verweerder had hiertoe de mogelijkheid nadat verzoekster hem per aangetekende brief in kennis stelde van haar verblijfplaats op 8 juni 2023, gezien de termijn van zes maanden pas verstreek op 20 juni 2023 en de bestreden beslissing, als ze al zou zijn genomen door de staatssecretaris op 31 mei 2023, pas door verweerder op de post werd gedaan op 5 juli 2023 met oog op de betekening ervan. Verweerder lijkt dit te beseffen in zijn nota wanneer hij aanhaalt dat er niet in strijd met artikel 29.2 van de Dublin III-verordening werd gehandeld *“minstens op het ogenblik dat de bestreden beslissing genomen werd”*. Verweerder benadrukt in zijn nota dat verzoekster haar nieuwe verblijfplaats meedeelde nadat de bestreden beslissing werd getroffen en dat de wettelijkheid ervan moet worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur beschikt ten tijde van het nemen van deze beslissing. De Raad begrijpt deze stelling van verweerder uiteraard op zich wel maar hij moet voorrang verlenen aan het oordeel van het Hof van Justitie dat een vreemdeling de mogelijkheid moet behouden om aan te tonen dat hij niet de bedoeling had om zich te onttrekken aan de autoriteiten. In zijn arrest van 15 april 2021, in de zaak C-194/19 heeft het Hof van Justitie bovendien uitgelegd dat artikel 27, lid 1 van de Dublin III-verordening, gelezen in het licht van overweging 19 van deze verordening, en artikel 47 van het Handvest een beletsel vormen voor een nationale wettelijke regeling op grond waarvan de rechter bij het onderzoek van een bij hem ingesteld beroep tot nietigverklaring van een overdrachts-besluit geen rekening mag houden met omstandigheden die dateren van na de vaststelling van dat besluit en die beslissend zijn voor de juiste

toepassing van die verordening, tenzij die regeling voorziet in een specifiek rechtsmiddel dat een ex nunc-onderzoek van de situatie van de betrokken persoon omvat waarvan de resultaten bindend zijn voor de bevoegde autoriteiten, welk rechtsmiddel kan worden ingesteld nadat die omstandigheden zich hebben voorgedaan en waarvoor met name niet als voorwaarde geldt dat die persoon zijn vrijheid is ontnomen of dat de tenuitvoerlegging van het overdrachtsbesluit ophanden is. In dit verband kan nog worden verwezen naar het gestelde in punt 1.5.

2.16. In tegenstelling tot wat verweerder betoogt in de nota met opmerkingen, haalt verzoekster in het verzoekschrift wel degelijk geldige redenen aan die hem hadden kunnen nopen tot een andere beoordeling van de feiten en tot een ander besluit. Het volstaat hiervoor te verwijzen naar wat hierboven werd besproken. Het gegeven dat verweerder van oordeel is dat het betoog van verzoekster niet toelaat te besluiten dat zij elementen had kunnen aanvoeren die de inhoud van de bestreden beslissing hadden kunnen beïnvloeden en dat de bestreden beslissing niet in strijd is met artikel 29.2 van de Dublin III-verordening, kan bezwaarlijk de nietigverklaring van de bestreden beslissing tegenhouden.

2.17. De vaststelling dat het enig middel in de aangegeven mate gegrond is, leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De overige onderdelen van het middel en het verweer hierop behoeven derhalve geen verdere bespreking.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft in haar middel een gegrond onderdeel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van “31 mei 2023” tot verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend drieëntwintig door:

M. EKKA,	kamervoorzitter
----------	-----------------

T. LEYSEN,	griffier
------------	----------

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

T. LEYSEN	M. EKKA
-----------	---------